

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci žalobce **P. F.**, bytem P. 314, P. u Š., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2016, č. j. KUOK 52702/2016, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk ze dne 16. 3. 2016, č. j. MEST 18506/2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 12. 8. 2015 v 8.20 h v obci Komárov na silnici č. III/4451 u místního hostince, ve směru jízdy na obec Šternberk, při řízení motorového vozidla tovární značky Audi, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou

rychlost v obci 50 km/h o 40 km/h (žalobci byla naměřena rychlost vozidla 93 km/h, po odečtu možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 90 km/h). Za přestupek byly žalobci uloženy pokuta ve výši 5.000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců od právní moci rozhodnutí a povinnost uhradit paušální náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] **V žalobě** žalobce namítal, že měřicí vozidlo bylo špatně ustaveno, dále nežádoucí vliv reflexe na měření rychlosti a to, že měření bylo provedeno osobou bez řádného školení.

[3] K prokázání, že vozidlo nebylo rovnoběžně s vozovkou, a tudíž nemohlo měřit správně, žalobce navrhoval důkaz svou výpovědí, výpovědí policistů, výpovědí náhodného kolemjdoucího a návodem k obsluze. Správní orgán odmítl provést důkaz výpovědí žalobce, protože tento mohl stěží vnímat projetí kolem policejního vozidla. Podle žalobce nebyl správní orgán oprávněn hodnotit svědeckou výpověď do budoucna, před jejím provedením, ani to, zda a proč si žalobce všiml policejního vozidla. Dotazem na žalobce mohl správní orgán zjistit, že žalobce si všiml vozidla proto, že měl za to, že bude najíždět na hlavní pozemní komunikaci, a proto mu žalobce věnoval zvýšenou pozornost.

[4] Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že návrh na provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru je „výstřelem naslepo“. Žalobce navrhoval tento důkaz k prokázání tvrzení, že pokud je vozidlo ustaveno nikoli rovnoběžně, dochází ke zkreslení měřené rychlosti. Tato skutečnost je pro zjištění skutkového stavu v dané věci relevantní.

[5] Ani odmítnutí výsledku náhodného kolemjdoucího nelze odůvodnit jeho nedůvěryhodností, pokud důkaz nebyl proveden. Hodnocení důvěryhodnosti lze provést až po vyslechnutí svědka.

[6] Stejně tak relevantní pro věc bylo vyslechnout k poloze měřicího vozidla zasahující policisty. K tomuto návrhu na dokazování se žalovaný vůbec nevyjádřil, a proto je v tomto bodě napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[7] Dále žalobce namítal, že při měření došlo k odrazu paprsků od dopravní značky a billboardu viditelných na snímku z radaru. K tomu navrhoval jako důkaz čtení návodu k obsluze, vyjádření výrobce rychloměru a ohledáním místa, protože kovové objekty se nacházely do 60 m od měřicího vozidla. Žalovaný tuto námitku označil za účelovou a nevěrohodnou. Měl však zkoumat, zda k reflexi došlo či nikoliv a ne „věrohodnost námitky“.

[8] Přestože policejní vozidlo při měření stálo u hostince, jak je uvedeno v úředním záznamu a lze zjistit ze souřadnic GPS, ze snímku z rychloměru a výpovědí policistů, žalovaný tvrdil, že vozidlo dojelo žalobce, tudíž nelze zjistit jeho polohu, a proto je důkaz nadbytečný. Podle žalobce bylo měřicí vozidlo vzdáleno

od dopravního značení 25 m, což dokreslil fotografií ze serveru Google maps a fotografií s vlastním nákresem polohy vozidla a dopravního značení.

[9] Čtením návodu k obsluze chtěl žalobce prokázat, že nacházejí-li se v dosahu rychloměru určité předměty, např. dopravní značení nebo billboardy, dochází k reflexi zkreslující měření. Žalovaný v rozhodnutí označil navrhovaný důkaz za nadbytečný, jelikož čtení návodu nemůže potvrdit nesprávnost zacházení s rychloměrem. To ovšem také žalobce prokázat nechtěl, hodlal prokázat čtením návodu a současně ohledáním místa zkreslení měření při existenci kovových předmětů v dosahu měření.

[10] K navrženému důkazu vyjádřením výrobce rychloměru k nežádoucí reflexi se žalovaný vůbec nevyjádřil a tím zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalobce dále považoval za neplatné měření, protože ho prováděla osoba bez řádného proškolení. To dovodil žalobce z absence potvrzení o proškolení a z nedostatků měření, popsanych výše. Podle předpisů Českého metrologického institutu a Ministerstva dopravy smí obsluhovat rychloměr jen řádně proškolená osoba. Tvzení žalovaného, že jmenované předpisy nepůsobí navenek, je dle žalobce irelevantní. Žalobce odkázal na čl. 11 odst. 1 písm. l) pokynu policejního prezidenta č. 160 ze dne 4. 12. 2009. Ne každý policista je proškolen k obsluze technických dokumentačních prostředků a ani podle funkčního místa a platové třídy nelze při tolika činnostech Policie ČR předjímat, že jde o běžnou pracovní náplň policisty. Nedodržení citovaného pokynu znamená porušení povinností dané zákonem o služebním poměru. Takto provedený důkaz je nepřipustný, pokud přestupek nebyl žalobci prokázán jinak.

[11] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** poukázal na to, že žalobní námítky jsou totožné s odvolacími, se všemi se vypořádal, na svých závěrech setrvává a odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. Procesní strategii zástupce žalobce žalovaný označil jako účelovou, protože je neustále stejná jako u jiných zastupovaných žalobců. Žalovaný postrádal konkrétní úvahu žalobce, jak by čtením návodu mělo být prokázáno, že vozidlo nebylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze rychloměru a že došlo k reflexi při měření.

[12] **V replice** žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod vyslýchat nebo dát proti sobě vyslýchat svědky a dosáhnout předvolání svědků ve svůj prospěch. To nemůže odmítnout žalovaný jen proto, že to zástupce žalobce navrhuje často. Pokud neexistuje kamerový záznam a nelze prokázat jinak, jak měřicí vozidlo stálo, je třeba kolemjdoucího svědka vyslechnout. Označením žalobcových návrhů na dokazování jako účelové procesní strategie je kráceno právo žalobce na obhajobu. Žalovaný nijak nereagoval na výtku žalobce, že neprovedení výsledků policistů nebylo odůvodněno. K poloze měřicího vozidla považoval žalobce za nutné zjistit, zda vozidlo bylo šikmo k vozovce a zda musí být ustaveno rovnoběžně s vozovkou. Důkazy je třeba hodnotit komplexně. Žalobci není jasné, zda správní orgány neprovádějí navrhované důkazy, protože je to časově zatěžuje anebo je žalobce nemůže navrhopvat. Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že není jasné,

jak by čtením návodu mělo být prokázáno, že vozidlo nebylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze rychloměru a že došlo k reflexi při měření, žalobce opětovně vysvětlil, že návodem k obsluze mělo být prokázáno, jak reflexe vzniká a že žalovaný nepochopil, co chtěl žalobce navrhovanými důkazy prokázat. Samostatně by navrhované důkazy nic neprokazovaly.

[13] Žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce a některé odbyl nepodloženými tvrzeními. Proto nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné.

[14] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 27. 5. 2016 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[15] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení přestupku, že vozidlo žalobce bylo kontrolováno u místního hostince. V záznamu o přestupku je fotografie měřeného vozidla, zachyceného v poloze před billboardem a dopravním značením.

[16] V rozhodnutí o přestupku správní orgán I. stupně skutková zjištění učinil z oznámení přestupku, úředního záznamu Policie ČR, automatického záznamu z rychloměru a ověřovacího listu rychloměru. Důkazy navržené žalobcem, tj. výslech svědka zjištěného ze sociálních sítí, výpovědi žalobce, čtením návodu k obsluze a ohledáním místa, označil správní orgán I. stupně jako nadbytečné, protože skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Při zpochybňování je žalobce povinen prokázat svá tvrzení.

[17] Podrobné odvolání obsahuje totožné námitky jako žaloba.

[18] **V napadeném rozhodnutí** se žalovaný ztotožnil se skutkovými a právními závěry správního orgánu I. stupně. Písemnosti předložené Policií ČR byly dostatečným podkladem o skutečnostech rozhodných pro řádné objasnění jednání žalobce. Se všemi námitkami žalobce z vyjádření k věci se správní orgán I. stupně vypořádal. Důkazními návrhy není správní orgán vázán, musí toliko vysvětlit svůj postup, což se v daném případě stalo.

[19] Správní orgány nemusí vyvracet každé skutkové tvrzení žalobce, to by bylo lehce zneužitelné a absurdní, došlo by k procesním obstrukcím. Namísto je odmítnout účelové tvrzení o reflexi radarového paprsku o billboard. Jestli došlo k vadnému měření či postavení vozidla, nemohl žalobce při pouhém projetí kolem policejního vozidla vůbec vnímat a posoudit, natož aby byl schopen opravdu toto relevantně tvrdit. Obecná tvrzení k návodu k rychloměru jsou jen „výstřelem naslepo“. Zdůvodnění toho, že svědek, který má trvalé bydliště v Šumperku, byl na místě přestupku a pozoroval policisty při jejich činnosti a přihlásil se žalobci přes internet,

se svou pravděpodobností a věrohodností blíží nule. Nevyslechnutí svědka bylo dle žalovaného „v pořádku“. Dodatečné ohledání místa není způsobilé prokázat nesprávnost použití rychloměru v daném případě. Ze spisu vyplynulo, že po zjištění přestupku došlo k dojetí vozidla žalobce a tak již není možné zjistit, kde a jak bylo vozidlo s rychloměrem ustaveno. Z toho vyplývá nadbytečnost tohoto důkazu. Přečtení návodu k obsluze nemůže samo o sobě potvrdit nesprávnost zacházení s rychloměrem.

[20] V případě závazného pokynu policejního prezidenta nejde o obecně závazný předpis ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Proto není potřeba zabývat se tím, zda policista byl proškolen, neboť nedostatek proškolení nemůže mít vliv na zákonnost důkazu ve formě záznamu o přestupku.

[21] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[22] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích nedošlo, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“), neboť přestupek byl spáchán 12. 8. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 31. 5. 2016.

[23] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[24] Žalobce namítal, že rychloměr nebyl postaven rovnoběžně k vozovce a tudíž měření rychlosti nebylo správné a přesné. Své tvrzení o nesprávném postavení rychloměru hodlal prokázat žalobce svou výpovědí, výpovědí policistů, výpovědí náhodného kolemjdoucího a návodem k obsluze.

[25] K měření rychlosti se vyjádřily soudy opakovaně. Měřidla jsou nastavena tak, aby měření proběhlo v souladu se skutečným stavem. Pokud nastane technický problém nebo je zde překážka, měření vůbec neproběhne. Navíc jsou měřidla pravidelně ověřována tak, aby výše uvedený předpoklad platil. Např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2016, č. j. 3 As 82/2012 – 27 (www.nssoud.cz) se podává, že „pokud by z několika měření v průběhu 0,333 s některé statisticky vybočovalo nebo by se laserový paprsek odrazil (...od sloupu...), objevila by se na přístroji chybová zpráva a měření by vůbec neproběhlo“. „V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Z doplnění vyjádření ze dne 14. 2. 2011 tedy vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření.“ Není důvod, aby uvedené odborné vyjádření a závěry nebyly použitelné obecně i pro danou věc. V souzené věci byl podle ověřovacího listu č. 70/15 ze dne 27. 4. 2015 rychloměr ověřen.

[26] Podstatné v posuzovaném případě je, že žalobce nevznáší žádnou důvodnou pochybnost, proč by měla být rychlost změřena nesprávně. Tato důvodná pochybnost nebyla namítnuta ani při zjištění přestupku a zastavení vozidla žalobce (žalobce oznámení nepodepsal, ani se do něj nevyjádřil), ani v průběhu celého správního řízení, ani v soudním řízení správním. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod.).

[27] Pokud jde o zjištění skutkového stavu, soud jej považuje za zjištěný dostatečně, shodně jako správní orgány. Překročení nejvyšší povolené rychlosti o 43, resp. 40 km/h bylo žalobci prokázáno především automatickým záznamem z rychloměru, který obsluhovali vyškolení odborníci, neboť měření rychlosti vozidla je pracovní náplní dopravního policisty. Na snímku z rychloměru je zaznamenáno jasně vozidlo a čitelně jeho registrační značka. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 12. 8. 2015 zasahující policisté jednali se žalobcem jakožto řidičem vozidla. Z fotografie je rovněž zjevné, že při jeho zachycení na obrazový záznam nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka. Správní orgány neměly důvod mít pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření, a to ani tehdy, pokud neprovedly kontrolní výsledky policistů a nezařadily mezi podklady pro rozhodnutí návod k obsluze měřicího zařízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50). Soud dodává, že žalobce explicitně netvrdil ani ve správním řízení ani v žalobě, že jel v souladu s pravidly silničního provozu (tzn. v daném místě nejvíce 50 km/h), příp. jakou rychlostí jel.

[28] S žalobcem se lze ztotožnit v tom směru, že správní řízení ovládá zásada materiální pravdy, přičemž je povinností správního orgánu náležitě osvětlit skutkový stav. V kontextu správního trestání, zde přestupkového řízení, to pak současně znamená, že správní orgán nese důkazní břemeno k prokázání, že jednání vykazujícího znaky přestupku se dopustil právě obviněný z přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 5 As 32/2008 – 51, publikovaný pod č. 1707/2008 Sb. NSS). To však ještě neznamená, že by byly správní orgány nuceny provést veškeré obviněným navrhované důkazy. Dokazování je prováděno pouze do té míry, do jaké je to nezbytné právě k objasnění skutkového stavu takovým způsobem, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Správní orgán je tedy oprávněn za určitých okolností provedení navrhovaných důkazů odmítnout, přičemž učiní-li tak v intencích zákona, z racionálních důvodů a svůj postup nadto i řádně zdůvodní, nelze na takové počínání nahlížet jako na odepření práva na obhajobu zakotveného v čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. O takovou situaci se bude jednat zejména tehdy, pokud navrhované důkazy nemohou pro meritum věci

ničeho přinést (např. důkaz s projednávaným přestupkem nikterak nesouvisí), nebo již byl skutkový stav osvětlen natolik spolehlivě, že ani provedení dalších důkazů by nemohlo na učiněných zjištěních nic změnit a pokračování v dokazování by tak bylo nadbytečné. Správní orgány jsou totiž povinny postupovat v každé věci účelně a bez zbytečných průtahů (ust. § 6 správního řádu), přičemž v přestupkovém řízení jsou nadto vázány relativně krátkou prekluzivní lhůtou k projednání věci, která dle ust. § 20 zákona o přestupcích, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc činila pouze jeden rok.

[29] Za těchto okolností je nezbytné, aby správní orgán pečlivě vážil, zda mohou navrhované důkazy představovat pro zjištění věci jakýkoliv přínos či nikoliv. Pokud se jedná o posuzovaný případ, dospěl krajský soud ve shodě se správními orgány k závěru, že provedení žalobcem navrhovaných důkazů nebylo nezbytné. K tomu jej vedly následující úvahy. Skutkový stav spočívající v jednání žalobce, jímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu (lapidárně řečeno překročení nejvyšší povolené rychlosti o 40 km/h), byl osvětlen na základě důkazů provedených při ústním jednání dne 7. 3. 2016, a to konkrétně oznámením přestupku sepsaného na místě samém dne 12. 8. 2015, úředním záznamem o přestupku, oznámením přestupku podle § 58 odst. 1 zákona o přestupcích, fotodokumentací silničního radaru s naměřenými hodnotami a ověřovacím listem měřicího zařízení.

[30] Soud tedy zjistil, že měření bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního laserového rychloměru RAMER 10 C, jehož funkčnost byla ověřena Autorizovaným metrologickým střediskem (s platností do 26. 4. 2016). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, přitom dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Proti těmto skutečnostem stojí tvrzení žalobce, že během měření obsluha nepostupovala v souladu s návodem k obsluze (vozidlo bylo měřeno z nesprávného úhlu), v důsledku čehož změřená rychlost neodpovídala reálné rychlosti pohybu měřeného vozidla.

[31] Srovná-li zdejší soud tvrzení žalobce s doklady, které o měření předložily správní orgány, nemůže dospět k jinému závěru, než že způsob měření a jeho výsledky v daném případě nevzbuzují žádné pochybnosti. Přitom se nejednalo o malé překročení nejvyšší povolené rychlosti. Žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost o 80 %. Proto nepřipadá v úvahu možnost chyby při hraničním překročení povolení rychlosti.

[32] Zdejší soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn důkazy provedenými ve správním řízení dostatečně a bylo nadbytečné provádět jakékoliv další dokazování, a to návrhy na dokazování vnesenými žalobcem v průběhu správního i soudního řízení. Za dané situace bylo tím spíše nadbytečné zabývat se otázkou, zda policisté obsluhující rychloměr byli k jeho obsluze proškoleni.

[33] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[34] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 28. července 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně